

Megbukott a finnugor legenda

2018 március 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

3

Átlag: 3 (1 szavazat)

Mérték

A magyarság eredete évtizedek óta vita tárgyát képezte a szakemberek és a politikai korrektségnek megfelelni akaró szaktudományok képvisel?i között.

A baj csak az volt, hogy egy nép eredetét meghatározni a genomjában (génkészletében) el?forduló, kívülr?l befolyásolhatatlan genetikai kódok meghatározásával lehet. Természetesen mindehhez szükséges a történelmi dokumentumok vizsgálata, a nyelv elemzése, a néprajzi hasonlóságok föltárása, a népzenekutatók gy?jtése, a vallástörténészek ismeretei. Ha pontosan és elfogulatlanul dolgoztak, utóbbiak ugyanarra a következtetésre kell jussanak, mint az antropológusok és genetikusok.

Nem véletlen, hogy a kivételes tehetség? székely *K?rösi Csoma Sándor* sem északon kereste a magyarság eredetét, hanem a német *Blumenbach* tanácsára, aki kiváló antropológus volt, kelet felé vette az útját. Blumenbach tulajdonában voltak olyan koponyák, amelyek a magyarokhoz köt?dtek, és a keletei származás felé mutattak. Igaz, a nagy székely nem jutott el a vágyott területre, Dardzsilingben elhunyt, de halála el?tt meghagyta, hogy az utána jöv?k az ? útját kövessék, mert az vezet eredetünkhöz.

Európai népnek lenni olyan vágyott cél volt a kés?bbiekben, hogy a keleti származást, ahogy lehetett, megkérd?jelezték, letagadták. Európa egyetlen keleti származással és kultúrával rendelkez? népe a magyar volt. Talán sokak számára megdöbbent?, hogy kiváló, hazáját szeret? miniszterünk, *Trefort Ágoston,* nyilván más kiutat nem találva, elvárását megosztotta a keleti származást pocskondiázó, lesajnáló, hatalomhoz simuló értelmiséggel. A következ? volt a véleménye: *„…Nekem azonban, mint miniszternek, az ország érdekeit kell néznem, és ezért a küls? tekintély szempontjából el?nyösebb a finnugor származás princípiumát fogadnom el, mert nekünk nem ázsiai, hanem európai rokonokra van szükségünk."* Ezzel megpecsétel?dött az eredet kérdése, a Magyar Tudományos Akadémia soha egyetlen expedíciót sem küldött arra a területre, ahová minden nyom vezetett.

A finnugor származtatást els?sorban német kutatók, *Hunsdorfer (Hunfalvy) Pál* és *Budenz József* képviselték. Szerintük a finnugorok ?shazája Szibéria nyugati része volt, erd?lakó, nomád életet folytattak, javakat nem termeltek, csupán gy?jtögettek, halásztak, vadásztak. A téves elméletet követ?ket csöppet sem zavarta, hogy semmiféle genetikai vagy kulturális rokonság nincs a finnek és a magyarok között. Egyedül a polgári magyar kormány vállalta föl a keleti származást, s?t, büszke rá, hiszen a több ezer éves ?si népek és birodalmak akkor messze az európai színvonal fölött álltak. Az ?si magaskultúra konzervatív hordozóitól rettegtek a balliberális er?k, jó példa erre *Soros György* hozzáállása. ? így válaszolt, amikor egy keleti expedícióra kért t?le támogatást egy szakember: *„Mi közöm nekem a ti ?störténetekhez?"*

Idén az Országos Onkológiai Intézet vezette nemzetközi kutatócsoport bejelentette, hogy definiálta *III. Béla* király apai ági „Y-kromoszomális" profilját. A vizsgálatban az archeogenetika nemzetközi hír? szakért?i is részt vettek a göttingeni egyetemr?l. Az Onkológiai Intézetben dolgozó kutatók vezet?je, *Kásler Miklós* professzor elmondta, hogy a székesfehérvári királyi bazilikából származó tizenegy csontmintát elemeztek, de csak kett?r?l állapíthatták meg, hogy *Árpád*-házi: az egyik maga III. Béla király, a másik a közelében talált férfi, aki az eredeti temetkezési helyen III. Béla szarkofágja közelében feküdt. A vizsgálatok során bebizonyosodott, hogy az illet? nem leszármazottja, hanem felmen?je volt III. Bélának, nagy valószín?séggel az apja, *II. Géza* vagy a nagyapja, *Vak Béla*. A két maradvány biztos, hogy Árpád-házi, és az R1a haplocsoportba tartoznak. Ez azt jelenti, hogy bizonyosan eurázsiai eredet?ek, nem pedig finnugor származásúak.

A haploid az a génszakasz, amelyik egy családon belül az Y-kromoszómát hordozó férfiágon változás nélkül mindig ugyanolyan, így a haplotípus tagjainak DNS-e egészen a közös ?sig visszavezethet?. Ez történt III. Béla esetében is, eszerint az Árpád-ház kib?vítve a *Turul*-dinasztiához tartozik, és eurázsiai eredet?. Ha a tudomány sok egyéb területén elfogadják a DNS-vizsgálatokat, például igazságügyi orvosszakért?kt?l, akkor a különböz? etnikumok rokonsága, eredete, vándorlása terén is bizonyító erej?.

Korábban *Béres Judit* genetikus végzett komoly népességkutatásokat hazánkban, és jó néhány esetben megállapított genetikai rokonságot is. Béres Judit szerint például egyértelm? a jászok perzsa eredete vagy a cigányok észak-indiai származása. Leírta azt is, hogy a finnekkel nem vagyunk genetikai rokonok.

Hol temették el Árpád-házi királyainkat? *Szent István* az államalapítás után, 1006-ban Székesfehérvárott prépostságot és társaskáptalant alapított, amelyeket olyan kiváltságokkal ruházott föl, hogy az semmiféle püspök fennhatósága alatt ne álljon, tizedet ne fizessen. A székesegyház volt a királyi trón, a Szent Korona és a királyi tetemek ?rzésének helye, így nemcsak történelmileg, de közjogilag is az egyetlen szent épület volt hazánkban. Bár Szent István Esztergomban született, de székhelyét a Dunántúlt átszel? nagy kereskedelmi és zarándokútrendszer vonalába helyezte, s?t, az általa megnyitott jeruzsálemi út a szentföldi harcokkal fölértékel?dött. Negyvenhat

országgy?lést tartottak *„a királyi szék Fehérnek mondott várában”.* A magyar királyok többségét itt koronázták meg, *Orseolo Pétert?l Ferdinándig*, kivételt csak *IV. Béla* tett. Itt temették el tizenöt királyunkat és családtagjaikat. A bazilika helyén, amit Szent István építtetett, egy félköríves szentély?, háromhajós templom állt, nyugati oldalán két toronnyal. A Sz?z Mária tiszteletére szentelt bazilikát pedig valószín?leg 1031-ben, *Imre* herceg temetésekor szentelték föl, de legkés?bb 1038-ban, Szent István halálakor. Igaz, akkor sem volt még teljesen készen, István királyt – *Hartvik* püspök szerint – a templom f?oltára elé temették.

A bazilika kés?bbi romlása hosszú id?n át tartott. A törökök 1543-ban foglalták el Székesfehérvárt. A királysírokban nem sok kárt tettek, nem úgy 1601-ben a vallon zsoldosok; ekkor dúlták fel az *Anjouk* családi sírkápolnáját is. Majd ismét török kézre került a város, és úgy maradt a visszafoglalásig, 1688. május 19-éig. Az egyházi szervezetek hosszú harca a bazilika birtoklásáért – els?sorban a kiváltságaiért – végleg megpecsételte a királyi székesegyház és temetkez?hely sorsát. A problémát *Mária Terézia* oldotta meg: 1777. február 17-én megalapította a fehérvári püspökséget, aminek semmi köze sem volt a bazilikához. Az épül? püspökség k?bányának használta a bazilika romjait, faragott köveit Székesfehérvár szinte minden régi épületében megtalálhatjuk. Ennek ellenére *Mátyás* király sírkápolnája 1800-ban még állt.

Az els? temetkezési helyekre véletlenül bukkantak rá 1839-ben, vízlevezet? alagút építésekor. A munkások el?bb három sírt (kett? téglaboltozatost), majd egy nagyobb kett?s sírt találtak és romboltak szét. A vörösmárvány koporsókat apró darabokra törték. A megmaradt leleteket *Barkóczy László* püspök Bécsbe küldte, a Nemzeti Múzeumnak egy repedt köv? gy?r?t és néhány kis ékszert juttatott. 1848. december 5-én megint a vízvezetéket renoválták, és a munkások csákánya vörösmárvány szarkofágon koppant. Ekkor leállították a munkát, és *Batthyány Lajos*, az els? független magyar kormány miniszterelnöke megbízta *Érdy Jánost*, a Nemzeti Múzeum régiségtárának ?rét a szakszer? feltárással. A csontvázak és az ékszerek vizsgálata után biztosak voltak abban, hogy III. Béla és els? felesége, *Chatillon Ágnes* sírját találták meg. A király szarkofágja mellett, kicsit följebb még egy sírt, a lábainál még két sírt találtak. Mivel közel feküdtek a királyhoz, rokonok lehettek, de sajnos mellékletek nem voltak. Így nem sokat tör?dtek a maradványokkal, amelyek egy része – sajnos a koponyák – id?közben elkallódott. A megmaradt néhány csontot a három személyt?l – két férfi és egy várandós n? – *Török Aurél* antropológus kés?bb a budavári Nagyboldogasszony-templomban (Mátyás-templom) lév? III. Béla és neje szarkofágjában helyezte el.

Ezután hosszú ideig szüneteltek az ásatások a szabadságharc miatt. Kés?bb adományok gy?jtése után *Henszlmann Imre* m?vészettörténész, építész kapta a megbízást a munka folytatására. 1862-ben, nem egészen két hónap alatt 33 sírt tárt föl, de csak három volt ép. Majd 1874-ben, 1882-ben is folytatta az ásatásokat, de mivel a felkért orvosok, régészek és történészek sem tudtak használható tanácsot adni az azonosításokhoz, csalódottságában a maradványokat *Albert* király sírkamrájában gúlába halmozta, teljesen összekeverve, holott ? még néhányat az eredeti helyén talált. Kés?bb megfeledkeztek a csontokról.

A romkert ásatását *Hóman Bálint* vallás- és közoktatásügyi miniszter jóváhagyásával Szent István halálának 900. évfordulójára be akarták fejezni. A megbízást *Bartucz Lajos* antropológusprofesszor kapta. Miután igen rövid id? állt rendelkezésére, túl gyorsan kellett dolgoznia, így igazán be sem tudta fejezni munkáját. Az els? kapavágást 1936. április 16-án tette Hóman Bálint és *Shvoy Lajos* megyéspüspök. 1937-re már befejeztették a feltárást. Ez id? alatt Bartucz professzor rátalált a V/41-es, Albert királyénak tartott sírkamrára, benne – szavai szerint – *„összehányva és szinte a felismerhetetlenségig összekeverve a koronás f?ket is magába foglaló”* csontok. A professzor az általa föltárt csontok embertani vizsgálatát elvégezte, a jegyz?könyv tanítványainál, néhai *Kiszely István* antropológusnál és e sorok írójánál van. Bartucz el?relátóan megállapította, hogy az Árpádok eredete szempontjából igen fontosak lesznek a maradványok.

Elérkezett 1938, amikor az Országgy?lés Fehérváron ülésezett. Magas rangú személyeket vártak Szent István halálának 900. évfordulójára, így addigra a csontokat el kellett tüntetni. A sebtiben épített mauzóleum el?tti téren ástak egy mély, kriptának nevezett aknát, és nyolcvanhárom faládába téve zsúfolták bele a mintegy négyszáz egyénhez tartozó csontot, újságpapírba csomagolva. 1938. augusztus 13-án délután a csontokat Shvoy Lajos beszentelte, majd egy mészk?lappal, amelyen kereszt volt, lefedték. Bartucz professzor a gyalázatos aktuson többszöri felkérés ellenére sem vett részt. A Székesfehérvári Szemlében rosszallóan írta, hogy *„legalább a királysírokból származott csontvázak részére biztosíthattak volna id?tálló, fémb?l készült ládákat”.*

Bartucz Lajos professzor 1966-ban elhunyt, jómagam mellette dolgoztam demonstrátorként. Soha nem tudta kiheverni, hogy saját hibáján kívül ugyan, de méltatlan helyzetbe kerültek a sikeresen feltárt és megvizsgált csontok.

Fehérvár mély területen fekszik, a romkert különösen. Így egészen biztosak lehettünk abban, hogy a faládák a csontokkal együtt vízben állnak, ha még nem korhadtak el. 1969-ben a sajtóban egy riport keretében hoztuk nyilvánosságra a munka elkezdésének sürget? kényszerét. Több beadvány készült – eredmény nélkül. Tíz évig beadványt beadvány követett, de sem az MTA-t, sem a kormányt nem érdekelte a múlt tisztázása, f?leg nem az Árpád-házi királyok.

Az alkalom, amire vártunk, 1982. április 21-én jött el, amikor *Pozsgay Imre* m?vel?dési miniszter levelét megkaptuk, amely szerint aktuális a királysírok újbóli vizsgálata. A várt nap 1984. június 18-án érkezett el. A betonbunkerról a fedlapot eltávolították, és a szétnyílt ládákban a csontok egy része kátránypapírba, másik része újságpapírba csomagolva meredezett. A legfels? ládán lév? újságban Hacsek és Sajó viccel?dött. Az akna alján talajvíz és szennyvíz csillogott.

A többi már napjaink története. A hatalom kegyeltjei sunyi módon olyan helyzetet teremtettek, hogy a vizsgálatért harcoló szakemberek kénytelenek voltak lemondani feladatuk befejezésér?l. A sír felbontása után tudtunk nélkül szétszortírozták, majd elvitték a csontokat, és tizenhat évig ültek rajtuk – értékelhet? eredmény nélkül. Végül 2000. szeptember 16-án néhány sorban tudatták a sajtóban, hogy a maradványokat 175 számozott, páramentes, leplombált fémdobozban a nemzeti emlékhelyen kialakított osszáriumban helyezték el. Arról nem szólt a fáma, hogy az osszárium ugyanaz a hely volt, ahol el?z?leg a betonaknát fedte a mészk?lap, csak kicsinosítva. A lezárt fémládákban a dekompozíciós tényez? továbbra is károkat tehet, de ez már nem érdekel senkit. Ez lett a második tömegsír.

Hankó Ildikó - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló